

II.

Bemærkninger af Mindretalsgruppen

(*Formanden og Ahnfelt-Rønne*) med tilhørende Ændringsforslag.

De foreslaaede *Ændringer i Reglerne om Sagføreres Møderet for Højesteret* berører dels almene Retsplejehensyn, herunder særlig Hensynet til de retsøgende Parter, dels Standsinteresser for Sagførerne.

Vi er med de øvrige Medlemmer af Udvalget enige i, at Hensyn til særlige Sagførergrupperes Interesser maa komme i anden Række ved Overvejelsen af, hvilken Ordning af Møderetten for Højesteret der maa anses som den bedste. Vi skal derfor forsaavidt indskrænke os til at henvise til Sagførerraadets Erklæring (Bilag C), hvoraf ses, at Anskuelserne indenfor Raadet var meget delte. Det bemærkes, at kun to Højesteretssagførere har Sæde i Raadet.

Om de talmæssige Forhold skal vi anføre, at der den 1. Oktober 1928 af Overretssagførere var 574, af Landsretssagførere 230 og af »§ 1031-Sagførere« 394, hvoraf ses, at kun en mindre Del af disse c. 1200 dog kun delvis procederende Sagførere har aflagt Prøve i mundtlig Procedure. De procederende Højesteretssagføreres Antal er for Tiden ca. 33. Forholdet mellem Retterne er saaledes, at Højesteret — bortset fra de faa skriftligt behandlede Sager — arbejder som en enkelt Retsafdeling og derved holder Skridt med Ekspeditionen af Retssager fra ialt 11 underhørende Retsafdelinger. Af 48 Sagførere, der i Aarene 1910—28 meldte sig til Prøven som Højesteretssagfører, blev 30 antagne, deraf i Aarene 1926 og 1927 alene 7.

Naar nu det Spørgsmaal er rejst, om almene Retsplejehensyn bør føre til en Ændring i Reglerne for Sagførernes Møderet for Højesteret, ønsker vi i første Række at fremhæve, at Forelæggelsen af Sagerne i Højesteret er et Retsplejeanliggende af største Betydning.

Det drejer sig om de *vanskeligste* Sager. Disse skal paakendes i *sidste Instans*. Til at dømme i disse Sager søger man *de bedst kvalificerede Dommere*.

Det synes da selvfølgeligt, at man til Behandlingen og Forelæggelsen af disse Sager søger *de bedst kvalificerede Sagførere*.

Dette er ogsaa Højesterets Standpunkt. Retten har givet stærke og efter vor Opfattelse overbevisende Grunde herfor i sin Erklæring af 5. Marts 1928 (se Bilag A), til hvilken vi henholder os.

Vi henviser derhos til Retsplejeudvalgets Erklæring af 30. Juni 1928 og den dertil hørende Betænkning fra det af Retsplejeudvalget nedsatte Underudvalg dateret 9. Juni 1928 (se Bilag B med Underbilag). De af dette Underudvalgs Flertal fremførte Betragtninger kan vi ganske slutte os til, idet vi i det Hele fremhæver Retsplejeudvalgets meget alsidige Sammensætning.

Til Støtte for de foreslaaede Ændringer henviser Flertallet nu i første Række til, at Tyngdepunktet efter Retsplejeloven hviler i Sagens Behandling i første Instans.

Vi vil naturligvis ikke bestride, at Sagens Behandling i første Instans er af overordentlig Vigtighed for Retsplejen, men det vil dog ikke være berettiget herfra at slutte til, at Behandlingen af de Sager, der indbringes for Højesteret, nu er mindre vigtig end før.